

perjena proti jugoslovanski ideji in njene sadove uživata le — Madjar in Nemeč. Slovanom sovražna in brezvestna madjarska politika ter kapital samopašnih nemških spekulantov ovirata vsestransko razvoj bratskega nam prebivalstva . . . . A dasi nas navdajajo trpke misli spričo omenjenega snopiča, moramo vendar priznati, da nam prinaša to lepo in zanimivo delo nekaj, kar nam postaja tem ljubše in simpatičnejše, čimbolj smo se vglobili vanje . . . Z veseljem poudarjamo, da je prijel tu zopet — rojak častnik za pero! Kakor posnemamo iz predgovora, ga je potisnila gosp. ritmojstru pl. Andrejki v roko skeleča zavest, da nima slovenska književnost nikake knjige, niti obširnejšega spisa na vojaškem polju, ki bi slavil že v tolikih vojnah dokazano izredno hrabrost in vztrajnost naših fantov vojakov. Res, nimamo ga spisa, ki bi izvestno utegnil pripomoči, da se dvigne speči narodni ponos in narodna samozavest pri nas . . . Ker se je gosp. pl. Andrejka udeležil bosenske zasedbe, je sklenil svojemu narodu kot verna priča temeljito opisati junaško vedenje vojakov-rojakov pri tej priliki, boječ se, da ostane, če tega on ne stori, vse na veke pozabljeno in nepoznano v ožji domovini. Uverjeni smo, da je vodila g. pisatelja torej le želja, ovekovečiti v slovenski knjigi, kako vztrajni in hrabri so slovenski fantje kot vojaki in bojevniki — le želja, da črpa zlasti mlajši rod iz nje pogum in ponos in samozavest, k tej želji se pa pridružuje brezdvomno tudi ta: seznaniti naš narod vsestransko z okupiranima deželama, kar nam dokazujejo spretno vpletene krajepisne in narodopisne črtice, ki nemalo pomnožujejo vrednost knjige. Za uvodnimi zgodovinskimi črticami je opisano v pričujočem zvezku „zasedanje Bosne“ — izvzemši mesto Livno, ki mu posveti g. pisatelj v prihodnjem snopiču poseben oddelek — in za tem „zasedanje Hercegovine“ po vseh onih polkih in bataljonih, v katerih so služili slovenski fantje. Vsakemu polku ali bataljonu je posvečeno posebno poglavje, ki pa se zopet deli v posamezne oddelke s primernimi naslovi . . . Ta razdelitev se nam vidi jako umestna in pregledna!

Gosp. pl. Andrejka je služil ob zasedanju Bosne kot poročnik v pešpolku št. 17. in zato se morda baš v poglavju o tem polku najjasneje zrcalijo vse njegove pisateljske vrline. V gladkem, krepkem in jedrnatem slogu mu teče vseskozi zanimivo pripovedovanje. Strogo vojaške opise bojev in bojnih operacij nam podaje zelo poljudno in prozorno. Da ne postane tuintam snov preenolična ali presuhoparna, jo oživlja z mičnimi, večinoma s pristnim narodnim humorjem pisanimi epizodicami, v katerih nastopa navadno originalni — sluga Pipec. Ta je vrlo uspel tip hudomušnega in dobrodušnega Janeza! Poglavjem o ostalih slovenskih polkih je posvečeno manj prostora, a so istotako vestno in zanimivo pisana kakor ravno omenjeno. Prav od srca želimo, da bi nam priznane pisateljske vrline g. pl. Andrejke naklonile še marsikaj lepega! — In prav z ozirom na te vrline se tudi drugega snopiča, ki nam bo v povod, da o vsem delu še natančneje izpregovorimo, odkritosrčno veselimo!

Sienkiewicz: »Rodbina Polaneških«. Prevod tega obširnega romana, ki ga je oskrbel gosp. M. Podravski, je izdala za Božič v lični opremi in z ilustracijami tvrdka Ign. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg. »Rodbina Polaneških« spada med najodličnejša dela velikega Poljaka. Značaji v tem romanu so krasno načrtani. Par opazk o posameznih osebah, ki nastopajo v povesti, par besed iz njih lastnih ust, in že stoji žive pred nami! Baš v tem svojem delu se je pokazal Sienkiewicz kakor malokje velikega psihologa. Skratka: »Rodbina Polaneških« nudi mnogo izrednega užitka! — Cena: broš. 3 zvezkom 10 K, posebej vezanim 3 zvezkom 16 K, a skupno vezanim 13 K.